

„Pravi, da je truden“, je dejal, ko je prečital in se obrnil proti Manici. „Veš, nekoliko čuden je ta vaš profesor, pa reci, kar hočeš. Pripoveduje, da ga človek ne razume, najrajši bi razmahnil svoja krila čez ves svet, a naposled se mu zazdi vse skupaj neumnost in pravi, da je truden . . . O ženi ne pove ničesar, ne o družini, no, saj morata biti kmalu tukaj.“

In župnik Andrej je potegnil iz žepa veliko srebrno uro in zadovoljno prikimal.

„Vsak čas morata priti, če se nista kje zamudila.“

„Jakob je rekel, da prideta naravnost in je naročil, če pridete vi poprej, da nekoliko počakate,“ je opomnila Manica kakor nekako v zadregi in polglasno dostavila: „Sedite gospod župnik, takoj se vrnem“.

Toda župnik Andrej ni sedel, ampak je nataknil naočnike in posegel zopet po Dominikovem pismu.

Ko ga je prečital drugič, se je zagledal skozi okno in ni trenil z očesom.

(Dalje prihodnjič.)

Radivoj Peterlin:

Jesenska.

Spet v deželi jesenski je radostni čas,
in spet v zlatu se bahajo gozdi,
odletele gosi so že divje od nas,
in izžeti že sladki so grozdi.

Že nad vrati zeleni vršiček visi,
in ovija se vinska ga trta,
šum kakor iz panja nasproti vrši
skozi vrata široko odprta.

Ej, prinesi mi vinca, kraljevi točaj,
naj leskeče se v zlatu mi čaša,
v moji duši kraljuje že pisani maj,
v njej se pesem pomladna oglašja.

